

POMME- 19 juli 2020- Scarlet Fly me to the Moon van Meinweg
Door: Jeltje Ackermans

Bijna 9 maanden zijn die heerlijke belhamels van ons nu. En als ik zo de apps terug scroll (ben wel even bezig.....grinnik) dan heeft het nog zoveel meer opgeleverd dan enkel die knuffelbeestjes. Fijne mensen om ons heen, die kregen we erbij cadeau..... Heerlijk!

Neemt niet weg, alles samenvattend lezend en eigen verklaring bijvoegend, dat je ze soms wel even achter dat behang wil plakken. De puppen dan!! En het is zeker geen kleinigheid, dat opvoeden. Consequent zijn, elke dag het riedeltje doen, en duur van commando's oprekken. Maar gelukkig is daar Carine....standvastig en vol goede raad en tips. Een oneindige voorraad informatie die we met plezier in grote regelmaat tot ons kunnen nemen. Gezegend voelen wij ons ermee!

Na zoveel maanden, zoveel stadia doorlopen hebbende, tekent zich het karakter van onze honnepon zich al zo duidelijk af. Goh, wat wil ze het graag goed doen, en wat komt er dan een heel geconcentreerde blik in haar ogen als ik haar iets opdraag. En nu, vol in de puberteit, een net zo geconcentreerde blik van 'gehoorzamen, okay, wat schuift dat...?' En oh, wat is de wereld leuk, leuker soms zelfs voor even, een cruciaal 'even' overigens, dan de baas zelf.

Het is een kruidje roer me niet. Pomme zit geen moment rustig als ze niet in haar bench of box is, nooit, niet naast me, nergens, tenzij ze iets heeft om op te knauwen. Ach, ze wil zo graag naast me op de bank, maar dan met mijn volle aandacht bij haar en als ik dat niet doe, dan wordt alles uit de kast gehaald, letterlijk en figuurlijk, om mijn aandacht te trekken. Na heel wat tijd spelen, oefenen, negeren vooral ook, dan toch maar weer even rustig in de kamerbox. Daar gaat ze altijd direct liggen en tevreden wachten tot ze weer 'mag'.

Elke ochtend vroeg wandelen we drie kwartier tot een uur in het bos en op onze prachtige zandduinen dichtbij. Pomme loopt los, en houdt ons keurig in de gaten. Loopt regelmatig even naar ons terug, voor een voertje, en weer door op snuffeltocht. Ze is dol op hindernissen, en we noemen het ook 'even rondje hindernissen loop van Pomme' want met vier poten tegelijk springen over bomen, takken, sloten, in volle vaart elke heuvel op en weer af, en passant even een flinke tak meesleurend, haar vreugd kan niet op. Paardenmoppen verorberend, alle witte zakdoekjes (die sinds het sluiten van de cafeetjes etc, op vele plekjes langs het pad zichtbaar hun dienst bewezen hebben....hmmm...) meenemend en waar op zeker de helft ook nog even lekker wordt gesabbeld.....Zucht. Lege weggegooide blikjes drank, plastic verpakkingen, haar ontdekkingstochten brengen altijd wat op. De dummy's en ballen die we inmiddels ter vervanging van dit gedoe meenamen, doen zeker dienst en leiden lekker af, maar zijn niet foolproof. Het beste werkt nog een korte ronde tak, goed in de bek liggend, die ze echt wel een half uur in haar bek houdt. Wij prijzen haar vangst altijd uitvoerig en ze loopt met opgeheven hoofd, tak in de bek vol trots naast ons.

 Benchtijd gaat geweldig. Ze is elke dag minstens drie uur in de ochtend en drie uur in de middag heel rustig in de bench en moest het zo uitkomen, dan is langer ook absoluut geen probleem. Autorijden is favoriet, en de loopplank wordt met grote élégance en zwier genomen, heen en weer.

Tja, en dan zijn nu boeken, bladen, kranten, brieven 'lezen' hobby nummer een. Twee toch zeker wasmanden leeghalen, theedoeken en vaatdoeken van het aanrecht jassen, en zo af en toe nog een bril, een pen, of een schoen. Heel veel werk kost het om nog onervaren kinders en kleinkinders te leren hun spullen niet zomaar ergens te laten liggen, want geheid gaat madame er mee aan de haal. En nog steeds is daar haar overprikkelde reactie, een van top geluk en vreugd, zoveel weten we al, als we s 'ochtends naar buiten gaan, en we haar bv ergens op corrigeren, dan is de prikkel te groot en doet ze nog even dat rondje kolder in de kop. Met daarna verplicht even rustig masseren en tot rust laten komen.

Na de wandeling weer thuis, komt ze niet van de mat af bij de keukendeur, totdat ik uitvoerig, met veel misbaar en gebabbel haar pootjes, haar buik en voetjes heb schoongewreven. En is het niet nodig, bij dat prachtige weer van vorige week, dan verzet ze geen stap, ik zal en moet het doen, te heerlijk vindt ze dat. Ze houdt zo van al die routines.

Om vijf uur p.m. een serie op BBC first (die is nu voorbij...) met een stuk kophuid voor mijn voeten, en ik met een glaasje, dat is ingesleten, en doe ik dat niet, dan staat ze al met grote vraagtekens in de deur van de tv kamer zo van..'..en... komt er nog wat van?' Nu, met mijn arme ribbetjes, kan ik haar even niet meer op schoot hebben, want dat is nog het allerfijnst, onder mijn kin met haar stukje bot lekker kauwen, me regelmatig diep in de ogen kijkend en dat zo een hele poos volhoudend. Zit erg gemakkelijk kan ik je verzekeren....

Ze leert vlug en onthoudt goed. Maar sommige zaken vertikt ze gewoon. Apporteren binnen en op bekend terrein gaat geweldig. Onbekend niet te doen, wel halen, niet brengen en vooral meteen de bal, of de dummy gaan verstoppen voor later vertier. Tenzij ik het 'FEESTJE' tevoorschijn tover, dan wil het nog wel lukken. Deze week vond ze met haar goede neus vrij diep het bos in een dood klein konijntje. Net gedood volgens mij, want het hing nog heel slapjes (geen rigor mortis) in haar bek. Het geheel zag eruit als zo weggelopen van een prachtig labrador plaatje. Ik was zo ontzet door het plaatje, dat ik niet bedacht er een foto van te nemen. Helaas lag het konijnenbuikje al open en dat zag er niet prettig uit. Pomme kwam op veilige afstand van onze pogingen haar te pakken staan en liep zenuwachtig rondjes heen en weer, speelde ermee en rolde erin. Wat we ook deden, ze liet niet los, kwam niet dicht naar ons toe. We hebben haar geprezen, alles 'feestjes' gestrooid, gesprinkeld, hard weggelopen, ze wilde het niet afgeven. Uiteindelijk lukte dat wel, toen er ongeveer een hele voorraad kaas (voor ons eigen ontbijt 'al fresco') en dito leverworst op de grond werd gestrooid'. Ik heb het arme beest hoog in een boom geplaatst en toen was het gedaan met de loslooppret, want ik wist zeker dat madame direct zou teruglopen naar de plek. Ze was er moe van... thuis viel ze ogenblikkelijk in slaap. Ik zelf ben bezorgd dat ze letterlijk de smaak te pakken heeft nu en dat voortaan dit soort beestjes meteen verorberd zouden kunnen worden. Ik hoop dat ik dat heb kunnen voorkomen. Graag tips en trucs voor mogelijke gevallen!!!!

Plaats' of zoals ik het noem, 'op de mat' heeft nog heel wat voeten in aarde. Als ik naast de mat sta en wijs gaat ze prima, maar als ik op afstand wijs en het uitspreek, komt ze steevast naar me toe en gaat naast mij liggen. Ook op afstand gaan zitten en liggen heb ik er nog niet in gekregen. Zitten en liggen doe je bij mij, naast mij, vindt ze, niet op afstand, dus dat vraagt nog veel aandacht en oefening.

Een reetje spotten gaat nog goed, even klein sprintje trekken soms, maar meteen weer terug naar het baasje op de fluit...oef wat eng nog, dus dat gaat zeker veranderen in de toekomst.....: 60 reeën leven er op dit terrein van natuurmonumenten.

Niet vol vreugd een jogger achterna is nog een dingetje, evenzo de mountainbikers die hier door het bos ploeteren. Paarden en wandelaars beginnen gelukkig heel gewoon te worden. Langs een drukke weg vol razende auto's en dito fietsers lopen gaat prima inmiddels.

Tot ons grote vermaak, begint er zich een soort van waaksheid te

ontwikkelen. Ziet ze achter glas een wandelaar aankomen, en dat gebeurt nogal eens, dan hoor je onderdrukt een zachte blaf voorafgegaan met priegelgrommetje. Is er een hondje bij, dan wordt de blaf tikkie luider. Een hond op de tv krijgt een forse en prachtig diepe blaf evenzo een incidentele auto die stopt of mens die naar de voordeur loopt, niet meer, niet minder. Op dat moment is ze echt op haar mooist. Zo pront en proud staat ze, oren gespitst staart recht naar achter, hals recht en ogen alert!

Ze vindt het niet fijn als je haar over haar koppie aait. Staat het net toe, maar te lang dan trekt ze direct haar koppie weg. Over haar schoft of buik krabbelen, dat doet het, of haar wangetjes. Haar bij haar halsriem pakken vindt ze ook niet fijn, wil nog wel eens recalcitrant gaan liggen en dan even happen als je haar wilt vastpakken. Meteen na de correctie dan wel enorm haar best doen en alles goed vinden, ook vastpakken, het is vaste prik.

S 'avonds om half acht is het wat haar betreft wel genoeg geweest. Ik probeer het nu wat op te rekken, omdat het nog zo lekker lang licht is, maar eigenlijk hoeft het niet voor haar. Ik hoef die bench maar open te doen en ze ligt erin. Eerst nog even een plasje, dat vlugvlug zijn weg in het gras vindt en dan hups de bench in voor de nacht.

In het kort (;-)), het is een heerlijkheid deze Pommels, Pommeliers, Pompidom, Pommeke, PimPamPom, Potverpomme! en nog vele variaties en koosnamen, die er zullen opborrelen. Ze reageert op velen inmiddels. Wij hebben echt de leukste van het nest, dat jullie het weten. En ik wed dat jullie er soortgelijk thuis over denken. Niet meer weg te denken uit ons leven en een belangrijk onderwerp van gesprek bij elke sporadische ontmoeting zoals dat de laatste tijd gaat, waardoor wij elkaar sinds kort regelmatig waarschuwend aankijken (als de toehoorders dat niet al deden...) dat we het maar een beetje moeten temperen..... hahaaaaaa.

